

besværgelse alene ved det, man fra Venstres Side taler om, nemlig at man skal vise større Økonomi, eller ved, at man overfører, som Venstre har foreslaaet, en Motorafgift paa 6 Mill. Kr.

I øvrigt skal jeg i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem Hr. Slesbager, der i Dag har sagt, at Formaalet med at overføre disse Penge viser sig nu ikke at være Nedsættelse af Skattebyrden, men det er Overførelse af Pengene til fri Disposition for Kommunerne: Jeg ved ikke, hvordan han vil tænke sig Muligheden af at overføre Pengene paa anden Maade end til fri Disposition. Naar det ærede Medlem har været med til at foreslaa, at Motorskatten overføres for at hjælpe Kommunerne med Hensyn til Vejafgifter, ja, saa er det jo heller ikke til direkte Nedsættelser, men til en Hjælp for Kommunerne paa en Maade, der gør det muligt indirekte at lette de Skattebyrder, som Kommunerne er ved at sege under i dette Øjeblik. Man maa nu en Gang erkende, at den Krise, vi er inde i, er af en saadan Karakter, at der vil komme en Overgangstid i de kommende Aar med uhyre Vanskeligheder for Kommunerne, der kan komme til at betyde Katastrofe for adskillige af dem, og derfor siger vi fra vor Side, at det er rigtigt at ruste sig i Tide; det er, hvad vi har ønsket, og som jeg ogsaa tror Fremtiden vil vise Nødvendigheden af.

Maa jeg med Hensyn til Formueafgiften nævne, at det ærede Medlem Hr. Slesbager fremkom med en Bemærkning, der efter min Mening var af ikke ringe politisk Interesse. Det ærede Medlem Hr. Slesbager puttede ind i en indskudt Sætning den Meddelelse, at der i hans Parti raadede en ikke ringe Sympati for en Afgift paa de Formuer, Paripolitikken særlig har gavnet, en Afgift, som skulde anvendes til Fordel for dem, der har tabt ved Paripolitikken. Jeg maa sige, at det har det ærede Medlem skjult godt i Udvalget, at der eksisterede saadanne Sympatier i Venstre. Der har ikke fra det ærede Medlems Side været blot Antydning af, at man indenfor Venstre kunde tænke sig en Valutaafgift paalagt dem, der har tjent paa Kronestigningen, men nu ved vi altsaa, at der i Venstre er Sympatier for en saadan Formueafgift i denne særlige Situation. Ganske vist har Partiet, saa vidt jeg forstaar det ærede Medlem, en anden Opfattelse end vi af, hvordan den skal anvendes. Vi mener, at der er størst Brug for en saadan Afgift til at muliggøre Nedsættelse af de kommunale Skattebyrder, medens det ærede Medlem synes at antyde, at det vilde være rigtigere at bruge Afgiften til

en direkte Fordeling til Borgere, der har tabt paa Kronestigningen — det vilde være interessant at faa at vide, hvorledes det ærede Medlem tænker sig dette praktiseret. Men det, jeg har ønsket at pege paa, og det, der er Kernen i denne Forbindelse, er dette, at Venstre kan se en saadan Formueafgifts Retfærdighed. Og naar dette er Tilfældet, tror jeg, det ærede Medlem Hr. Slesbager skulde afholde sig fra alle Skræmmebilleder overfor Formueskattens Forfærdelighed, afholde sig fra at udtale sig om, at en saadan Formueafgift kan tænkes at medføre Kapitalflugt. Nej, det kan en saadan Formueafgift aldeles ikke; saa maa i hvert Fald de, der har Formuerne, selv flygte med, ellers lader det sig ikke gøre. Nej, der var en Gang, der var Mulighed for Kapitalflugt og Grund til at være bange derfor; det var under den Regering, det ærede Medlem var Medlem af, det var paa det Tidspunkt, da man kunde sige, at Borgerne ner i Landet kunde unddrage sig Valutatab ved at sende deres Kapital ud af Landet, samtidig med at de selv blev ner i Landet. Men en saadan Mulighed foreligger ikke ved en Formueafgift af den her foreslaaede Beskaffenhed, og det er ogsaa klart, at en Formueafgift af et saa ringe Beløb, som her er Tale om, for de enkelte Formuer aldeles ikke kan tænkes at have nogen Indflydelse i den Henseende.

Samtidig med, at vi fra vor Side giver vor Tilslutning til de Forslag, jeg her har omtalt, har vi ønsket stærkt at understrege, at det ikke er nok overfor Krisen at gennemføre et Forslag af denne Karakter, at det i det hele taget ikke er tilstrækkeligt at gennemføre kunstige Foranstaltninger af denne Art. De kan mildne, de kan hjælpe, de kan maaske redde adskillige Virksomheder, og derfor vil vi støtte dem, men det er ikke tilstrækkeligt. Staten maa gennem sin Politik paa andre Omraader støtte Erhvervslivet, og vi har den Opfattelse, at der er et Par Omraader, Ministeriet ikke hidtil har haft Øje for i tilstrækkelig Grad.

Det ene er dette — hvad jeg ogsaa nævnte ved første Behandling —, at Staten ikke ved de Takstydelser, den tager af Borgerne, drager Konsekvensen af Kronestigningen. Det nytter ikke at sige andet, Fragsatserne her i Landet maa ned, de maa ned paa det Niveau, hvorpaa vort økonomiske Liv befinder sig i dette Øjeblik, og jeg anser det for overordentlig skæbnesvangert, at Ministeriet hele Tiden har undervurderet dette Spørgsmaals Betydning for Landets Økonomi. Og dernæst vil vi fra vor Side gerne sige, at der ligger en stor Opgave i at gribe aktivt ind overfor